

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U BJELOVARU

Broj: K-DO-81/03.
Bjelovar, 05. veljače 2004.
IR/KP

ŽUPANIJSKOM SUDU U

B J E L O V A R U

Temeljem čl.42. st.2. toč.3. Zakona o kaznenom postupku, podižem

OPTUŽNICU

protiv:

1. ~~STOJANA VUJIĆ~~, sina Mile i Ljubice rođene Nenadović, rođenog 18. 03. 1962. god. u Markovcu, općina Daruvar, s prebivalištem u Kolektivnom centru za izbjeglice Trmbas, Kragujevac, SiCG, sa boravištem u Markovcu kbr.46, Srbina, drRH, do sada neosuđivanog,

→ 2. DOBRIVOJA PAVKOVIĆ, sina Vase i Milke rođene Krajnović, rođenog 19. 03. 1963. god. u Golubinjaku, općina Dežanovac, s prebivalištem u Beogradu, ul. Milice Srpkinje 18, Srbina, drž.RH, do sada neosuđivanog,

da je dana 01. rujna 1991. godine u ranim jutarnjim satima, zajedno sa većim brojem naoružanih pripadnika srpske paravojne formacije tzv. "TO Pakrac" izvršili minobacački napad na Doljane, nakon čega su podijeljeni u nekoliko grupa iz više smjerova izvršili pješački napad na Doljane tijekom kojeg su po upadu u selo ulazili u kuće i odvodili neke od tamo zatečenih civila i pripadnika seoske straže da bi potom u okr. Dobrivoje Pavković kundakom automatske puške udario u leđa zarobljenog pripadnika seoske straže Zimić Vladimira te mu iz puške ispalio u noge dva kraća rafala ranivši ga u lijevo stopalo, a zatim su svi zajedno uz upotrebu ručnih bacača, tromblonskih mina i pušaka napali kuću Miroslava Polenus u predjelu zvanom "Kopeček" u kojem se nalazilo više pripadnika MUP-a RH i seoske straže koje su, uz prijetnju ubijanjem prisilno dovedenog Zimić Vladimira, prisilili na predaju nakon čega su ovi odložili oružje i izašli iz kuće gdje su bili svučeni do gaća a zatim udarcima kundaka pušaka oboreni na cestu glavom prema dolje, te su im žicom

Razdvojen
postupak -
Juli 83
DMMO

do je Marijan Polenus

vezali ruke pa su tako vezani bili podvrgnuti udarcima po cijelom tijelu i glavi a potom su u tako vezane i nemoćne zarobljenike iz blizine pucali iz vatrenog oružja, pri čemu su Vitomir Polenus, Željko Hunjek, Alfons Tutić, Vladimir Zimić i ^{zadobio teške tjelesne ozljede} Marijan Polenus zadobili teške tjelesne ozljede, dok su Srećko Mandini, Željko Bubić i Eugen Lapčić zadobili mnogobrojne teške i po život opasne tjelesne ozljede od kojih su preminuli, što je sve bilo u suprotnosti s odredbama Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava ratne zarobljenike mučili prema njima nečovječno postupali i ubijali

pa da su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika označeno u čl.122. OKZRH a kažnjivo po istom zakonskom propisu.

STOGA PREDLAŽEM:

1. da se održi glavna rasprava pred vijećem Županijskog suda u Bjelovaru,
2. da se na glavnoj raspravi provedu dokazi saslušanjem svjedoka ZIMIĆ VLADIMIRA (68), VITOMIRA POLENUS (72), MARIJANA POLENUS (75), ZVONKA MAKALOUS (77), ZDRAVKA JOŠČAK (80) i MIRKA JOŠČAK (89),
3. da se na glavnoj raspravi u svrhu dokazivanja pročita zapisnik o prepoznavanju broj KIO-112/03 (list 31) i zapisnik o obdukciji spis KIO-13/03 (list 52-54),
4. da se protiv okrivljenika Stojana Vujić i Dobrivoja Pavković s osnova čl.102. st.1. toč.4. ZKP-a odredi pritvor.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv I. okr. Stojana Vujić i Dobrivoja Pavković provedena je istraga zbog osnovane sumnje da su počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl.122. OKZRH.

Okrivljenici su iskazali da ne žele iznositi svoju obranu već da će se braniti šutnjom.

U tijeku 1991. godine došlo je do oružanog sukoba između oružanih snaga RH, s jedne strane, i naoružanih srpskih terorističkih formacija ustrojenih na pojedinim područjima RH koje su bile upravljene protiv sustava vlasti u RH, s druge strane.

Prema iskazima saslušanih svjedoka okrivljenici su pripadali ovim drugim naoružanim terorističkim formacijama uspostavljenim u okviru tzv. srpske autonomne oblasti "zapadna Slavonija". U vrijeme inkriminiranog događaja selo Doljani, nedaleko od Daruvara, bilo je pod kontrolom hrvatskih vlasti dok u obližnjim selima nastanjenim stanovnicima pretežno srpske nacionalnosti Bijela, Markovac, Pakrani, Borki i dr., u okviru tzv. "srpske autonomne oblasti zapadna Slavonija" bile su postavljene barikade i ustrojene naoružane terorističke formacije te na punktovima postavljene straže kako bi se u RH na tom području onemogućila kontrola i vršenje vlasti.

Inkriminiranog dana 1. rujna 1991. godine u ranim jutarnjim satima izvršen je napad naoružanih pripadnika tzv. TO Pakrac na Doljane u kojem su sudjelovali i I. okr. Stojan Vujić i II. okr. Dobrivoje Pavković. Prilikom ovog napada pripadnici ovih naoružanih formacija zarobili su više pripadnika MUP-a RH i seoske straže u koje su pored ostalog pucali iz vatrenog oružja tako da je nekoliko ljudi zadobilo teške tjelesne ozljede dok su trojica i to: Srećko Mandini, Željko Bubić i Eugen Lapčić od zadobivenih povreda preminuli.

Iz iskaza svjedoka Vitomira Polenus (72) proizlazi da je bio pripadnik seoske straže Doljana a nalazio se u stražarskom punktu u kući Polenus Miroslava. Taj dio Doljana zove se "Kopeček". To je bilo 31. 08. - 01. 09. 1991. godine. U toj smjeni su dobili pojačanje od policajaca PP Daruvar jer su dobili informaciju o mogućem predstojećem napadu srpskih paravojnih formacija na Doljane. Od seoske straže pored njega su tu bili još Joščak Zdravko, Joščak Mirko, Bubić Željko, Markalaus Zvonko, Šepl Slavko, Šepl Antun, Šepl Marijan, Polenus Marijan, Bubić Zdravko i Hunjek Željko a od pripadnika policije tu su bili Danko Ružička, Srećko Mandini, Tutić Alfons i Lapčić Eugen. Bili su napadnuti i opkoljeni a branili su se oko 2-3 sata. Danko Ružička je bio ranjen te je on prebačen u Dom zdravlja Daruvar. Ističe da su pripadnici srpskih paravojnih postrojbi doveli Zinić Vladimira koji ih je molio da izađu iz kuće jer da će ga inače ubiti. Prvi su izašli Markalaus Zvonko i Šepl Slavko a potom su svi izašli iz kuće van. Morali su se skinuti do gaća te legnuti licem prema asfaltu nakon čega su ih vezali žicom za ruke dvojicu po dvojicu.

Na mjestu događaja prepoznao je okrivljenika Stojana Vujić koji je bio u civilnom odijelu, na glavi je imao šajkaču sa četničkim oznakama. Bio je naoružan automatskom puškom. Sjeća se da je Vujić Stojan kundakom puške udario Joščak Mirka koji je inače invalid bez jedne šake na ruci. Vujić Stojana poznaje iz grada i zna ga i po tome jer ima grbu na leđima. Misli da je on negdje iz Markovca prema Vrbovcu Daruvarskom. U jednom trenutku je naišlo bojno oklopno vozilo MUP-a RH pa su pripadnici srpskih paravojnih formacija počeli pucati po njima koji su ležali tako da su mnogi bili ranjeni a usmrćeni su Bubić Željko, Srećko Mandini i Eugen Lapčić.

Svjedok Polenus Marijan (75) je iskazao da je bio na seoskoj straži u kući njegovog brata Miroslava Polenus. Kuća se nalazi u Doljanima u predjelu "Kopeček". U noći 31. 08. - 01. 09. 1991. godine njih desetak mještana i sedam policajaca PP Daruvar je bilo na straži. Svi zajedno su imali nekoliko pištolja i lovačkih pušaka. Oko 04,00 sati su bili napadnuti i branili su se sve negdje do 08,00 sati. Kada su srpske paravojne postrojbe dovele u blizinu bratove kuće Zimić Vladimira koji im je viknuo: "Izađite svi van, jer će me ubiti" morali su izaći van iz kuće a zatim su primorani da se skinu do gaća i da legnu na asfalt. Bubić Željko je legnuo pored njega te je zajedno sa njim bio vezan. Vezao ih je Kolarac Nikola. Okrivljenika Stojana Vujić poznaje ali ga u tom momentu nije primijetio među pripadnicima srpskih paravojnih formacija. Naime, on je ležao na asfaltu i glavom prema dolje tako da nije niti mogao vidjeti sve. Prepoznao je Čalić Milana iz Bijele koji je prije rata s njim zajedno radio u šumariji. Navodi da se nakon nekih sat vremena pojavilo oklopno vozilo - BOV te su tada pripadnici srpskih paravojnih postrojbi počeli pucati po njima i bježati. On je bio ranjen u desni kuk a Bubić Željko je poginuo jer je rafalom pogođen u glavu i leđa.

Iz iskaza svjedoka Zvonka Markalaus (77) proizlazi da je on dana 01. 09. 1991. godine bio pripadnik seoske straže Doljana u kući Polenus Miroslava. Između 04,00 i 05,00 sati započeo je minobacački napad. Oko 06,00 sati srpske paravojne formacije izvršile su napad na kuću u kojoj su se oni nalazili a oko 08,00 sati su čuli Zimić Vladimira kojeg su

srpske paravojne jedinice dovele na cestu ispred kuće Polenus Miroslava. On im je rekao da se predaju jer mu prijete da će ga ubiti ako ne izađu van iz kuće. Od pripadnika srpskih paravojnih postrojbi je prepoznao Vujić Stojana, Kolarac Nikolu, Janoševića i Čalića. Vujić Stojana poznaje još iz osnovne škole u Daruvaru a imao je grbu na leđima. U to vrijeme je nosio liječnički ovratnik. Kritičnog dana Vujić Stojan je bio u civilnoj odjeći, nosio je na glavi šajkaču te je bio naoružan puškom sa drvenim kundakom. Vidio je kada je sa tim kundakom udario Joščak Mirka preko ruke i po leđima. Ističe da nisu mogli točno vidjeti tko koga tuče jer su ležali potrbuške a kada bi podigli glavu tada bi im sa nogama pritisnuli glavu prema dolje. Kada je Vujić Stojan udarao Joščak Mirka ovaj je ležao ispred njega udaljen oko 2 metra. Inače svi su bili vezani žicom a njegovu ruku su vezali za ruku Joščak Zdravka. Navodi da dok su ležali na asfaltu tukli su ih, psovali i na njima su htjeli zapaliti hrvatsku zastavu. To mučenje i izivljavanje je trajalo sve do nailaska policijskog BOV-a. U tom trenutku su teroristi počeli pucati po njima i bježati međutim on ne zna tko je sve pucao po njima.

Svjedok Joščak Zdravko (81) je u svom iskazu naveo da je zajedno sa desetak mještana bio pripadnik seoske straže Doljana dana 01. 09. 1991. godine. Negdje oko 04,30 sati otvorena je vatra na kuću u kojoj su bili smješteni i taj napad je trajao nekoliko sati sve dok nisu čuli glas Zimić Vladimira. Vidjeli su da su upali u klopku i izašli su van iz kuće. Morali su se skinuti sve do gaća a zatim legnuti potrbuške na asfalt. Od pripadnika srpskih paravojnih formacija koji su ih tada napali prepoznao je Vujić Stojana, Čalić Milana, Čalić Ljubana i Kolarac Nikolu. Okrivljenik Vujić Stojan je imao neku bolest te mu je ostala grba na leđima a sestra mu je bila udana u Doljanima. Toga dana je Vujić Stojan imao šajkaču na glavi i na njoj kokardu. On sam je bio vezan za ruke Markalaus Zvonka. Prezime Pavković mu je poznato ali ne zna da li je on bio prisutan kod tog napada. Navodi da je to maltretiranje, dok su u gaćama ležali na asfaltu, trajalo sve do nailaska policijskog oklopnog vozila. Tada su se pripadnici srpskih paravojnih formacija dali u bijeg i tom prilikom su pucali po njima, zarobljenicima, koji su ležali na asfaltu. Na licu mjesta je poginuo Željko Bublic a na putu do bolnice je umro Mandini Srećko a u zagrebačkoj bolnici je umro Lapčić Eugen, dok je više njih zarobljenika tom prilikom ranjeno.

Svjedok Mirko Joščak (89) je iskazao da je dana 01. 09. 1991. godine bio pripadnik seoske straže ~~Dolja~~ Doljana. Oko 04,00 sati srpske paravojne postrojbe su izvršile minobacački, tromblonski a potom i pješački napad na Doljane. U dvorište ispred kuće dotjerali su zarobljenog Vladimira Zimić koji je rekao da se predaju jer su mu zaprijetili da će ubiti njega i druge civile u mjestu. Nakon toga su se predali. Morali su se skinuti i leći na asfalt. Dok su ležali nisu smjeli dizati glavu jer u protivnom bi dobivali udarce po bilo kojem dijelu tijela. Teroristi su ih tukli nogama i kundacima. Tvrdi da je tu bilo oko 50 naoružanih pripadnika srpskih paravojnih postrojbi i koji god je prošao pored njega taj bi ga i udario. Od tih koji su ih mučili prepoznao je nekolicinu: tako je prepoznao Vujić Stojana koji je bio u civilnom odijelu sa šajkačom na glavi a na šajkači je bila mrtvačka glava, četnička oznaka. Stojan Vujić je visok oko 170 cm, imao je duže noge i kratko tijelo i izbočinu na leđima. Bio je naoružan automatskom puškom. Još je prepoznao Boru Žarković i Vučinić Milivoja i njegovog brata. Sjeća se da je među njima bio i Dobrivoje Pavković kojeg poznaje iz viđenja a koji je inače iz Golubinjaka. Vujić Stojan ga je kundakom puške udario po lijevoj ruci te ga udarao nogama po tijelu. Tvrdi da kada bi sada sreo Vujić Stojana prepoznao bi ga po fizionomiji. To mučenje je trajalo jako dugo i tek kada je naišao hrvatski BOV pripadnici srpskih formacija su se dali u bijeg ali su prije toga po njima pucali iz automatskih pušaka. Navodi da su Alfonsu Tutiću prostrijelili obje noge a na mjestu je ostao mrtav Bublic Željko. Mandini je umro u bolnici.

Navodi da on sam nije bio ranjen na cesti već je bio ranjen u podlakticu lijeve ruke i potkoljenicu lijeve noge od šrapnela kada su srpski teroristi bacili bombu u podrum kuće Polenus Miroslava.

Svjedok Zimić Vladimir (68) je u svom iskazu naveo da su mještani Doljana krajem 8. mjeseca 1991. godine organizirali seoske straže. Jedan se punkt nalazio u njegovom dvorištu a bili su naoružani lovačkom puškom i pištoljem. Sa njim na punktu je bio Ježabek Drago i sada pok. Stanjek Drago. Napad srpskih paravojskih formacija je počeo oko 04,00 sati 1. 09. 1991. godine. Nakon nekog vremena oni su opkolili njegovu kuću i govorili mu da izađe van i da se preda. Kada je izašao van uhvatio ga je Miloš Bosanac te je morao leći na zemlju a potom mu je Marić Milan vezao ruke žicom. Nakon toga su ga vodili prema "Kopečku" i kada su došli na udaljenost oko 100 metara od kuće Polenus Miroslava jedan od njih, u uniformi JNA se izdvojio, kojeg su oni zvali "sitni" a radilo se u stvari o Dobrivoju Pavković, mu je prišao i držeći pušku sa obadvije ruke ga kundakom udario u leđa a zatim mu u noge ispalio dva kraća rafala te ga ranio u lijevo stopalo. Pavković Dobrivoja je poznavao još od prije rata, on je iz Golubinjaka a radio je u "DARKOM-u". Do saznanja da ga je vodio i ranio u stopalo upravo Dobrivoje Pavković je došao prije 3 godine kada ga je vidio sa ocem Vasom te Božom Havranek u Daruvaru. Tada se sjetio događaja od 1991. godine i bio je siguran da je na njega tada pucao upravo on, Pavković Dobrivoje. Drugi puta je bio sa suprugom u Daruvar te je tada ponovno vidio II. okrivljenika Dobrivoja Pavković pa je supruzi rekao da je to taj koji mu je pucao u stopalo 1991. godine.

Navodi da su ga srpski teroristi na kraju doveli do kuće Polenus Miroslava i tada mu je netko od njih naredio da zove ljude da izađu iz kuće pa kada je on to, s obzirom da je u njega bila uperena puška, učinio, iz kuće su prvo izašli Markalaus Zvonko i Šepl Slavko a zatim svi ostali. Morali su se svi skinuti i leći na asfalt a zatim mu je Kolarac Nikola žicom vezao ruku za ruku Hunjek Željka. Kada je u jednom trenutku naišlo vozilo BOV teroristi su počeli pucati po njima a zatim su se razbježali. Bio je ranjen u lijevu nadlakticu i prsni koš s lijeve strane.

U zapisniku o prepoznavanju broj KIO-112/03 od 18. 12. 2003. godine je konstatirano da je Zimić Vladimiru pokazano 5 osoba i kada je dobro pogledao sve osobe iskazao je da je osoba pod rednim brojem 4 Dobrivoje Pavković. Nadalje, on je naveo da mu je Pavković Dobrivoje 1991. godine automatskom puškom pucao u noge.

Iz zapisnika o obdukciji broj KIR-I-307/91 od 02. 09. 1991. godine proizlazi da je Mandini Srećko dana 1. 09. 1991. godine zadobio brojne ustrijelne i prostrijelne rane grudnog koša, trbuha i donjih ekstremiteta i da je uzrok smrti iskrvarenje prema unutra.

Analizirajući iskaze svjedoka Mirka Joščak, Zvonka Markalaus, Zdravka Joščak, Vitomira Polenus, Marijana Polenus i Vladimira Zimić nedvojbeno proizlazi zaključak da su okrivljenici Stojan Vujić i Dobrivoje Pavković bili sudionici inkriminiranog događaja u Doljanima jer su ih ovi svjedoci tamo vidjeli i prepoznali. Iskazi ovih svjedoka su potpuno iskreni i istiniti jer govore samo ono što su, u konkretnoj situaciji kada su dakle ležali na cesti u Doljanima, mogli vidjeti i što su doista vidjeli.

Prema tome, smatramo da su okrivljenici Vujić Stojan i Pavković Dobrivoje sa ostalima kao pripadnici naoružanih srpskih terorističkih formacija na ovome području učestvovali u ovom oružanom sukobu koji se zbio između pripadnika tih naoružanih terorističkih formacija kao napadača, s jedne strane, i oružanih snaga RH tj. pripadnika MUP-a i seoske straže kao branitelja sela Doljani, s druge strane. U tom oružanom sukobu grupa pripadnika ovih naoružanih terorističkih formacija, kojoj su pripadali i okrivljenici,

nije se pridržavala zakona i običaja rata odnosno postupala je protivno onim pravilima međunarodnog prava kojima se za vrijeme oružanog sukoba zaštićuju ratni zarobljenici jer kako to proizlazi iz iskaza saslušanih svjedoka ta grupa je u tijeku napada na Doljane ulazila u kuće i odvodila neke od tamo zatečenih pripadnika seoske straže i civila te uz prijetnju ubijanjem prisilila hrvatske branitelje da izađu iz kuće Polenus Miroslava i da se predaju. Konkretno: II. okr. Dobrivoje Pavković i njegova grupa su zarobili Zimić Vladimira u njegovoj kući te su ga odveli do kuće Polenus Miroslava a prije dolaska do ovog mjesta II. okr. je udario Zimić Vladimira puškom u leđa te mu pucao u noge.

Nakon što su hrvatski branitelji predali oružje srpski teroristi su ih prisilili da skinu da sebe svu odjeću te ih oborili na cestu glavom prema dolje nakon čega su im žicom vezali ruke pa su tako vezani bili podvrgnuti udarcima po cijelom tijelu i glavi nakon čega su u tako vezane i nemoćne zarobljenike iz blizine pucali pri čemu je više njih zadobilo teške tjelesne ozljede, dok su trojica od njih, Mandini Srećko, Bublic Željko i Lapčić Eugen od zadobivenih povreda preminuli. Evidentno je da su ove zarobljenike na opisani način mučili i s njima nečovječno postupali te trojicu od njih ubili, za što nisu imali nikakvog razloga jer im od njih nije prijetila opasnost obzirom da su prethodno predali oružje, bili su vezani žicom za ruke i pri tome nemoćni.

Okrivljenici Vujić Stojan i Pavković Dobrivoje su prilikom opisanog postupanja prema zarobljenim hrvatskim braniteljima bili ne samo prisutni na mjestu događaja nego su i aktivno učestvovali u ovakvom mučenju i nečovječnom postupanju prema njima a kako to proizlazi iz iskaza saslušanih svjedoka. Dakle, sa sigurnošću se može zaključiti da su okrivljenici bili svjesni da na ovakav način se muči i nečovječno postupa sa ratnim zarobljenicima od kojih su troje i ubijeni i s obzirom da su i sami u tome učestvovali to su i htjeli. Nadalje, kada je u pitanju kaznena odgovornost okrivljenika Vujić Stojana i Pavković Dobrivoja za počinjeno kazneno djelo činjenica da li je upravo zbog radnji okrivljenika tj. uslijed otvaranja vatre iz vatrenog oružja od strane I. i II. okr. došlo do teških posljedica djela tj. to smrti imenovanih pripadnika MUP-a RH nije odlučna činjenica, budući da su okrivljenici došavši u Doljane sa naoružanom grupom drugih pripadnika srpskih paravojskih formacija došli sa točno određenim ciljem, znali su zbog čega su došli i znali su kakve posljedice od njihovog napada na selo mogu nastupiti pa je očito da su te posljedice i htjeli. Očito je naime da je minobacački a potom i pješački napad na kuću Polenus Miroslava, u kojoj su bili pripadnici MUP-a RH i seoske straže Doljana, bio organiziran i planiran.

Prema tome, smatramo da su okrivljenici ovakvim svojim radnjama, kada su dakle, mučili, nečovječno postupali i ubijali ratne zarobljenike, povrijedili odredbe Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine i time su ostvarili sva obilježja krivičnog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl.122. OKZRH.

Predlažemo da se temeljem čl.102. st.1. toč.4. protiv okrivljenika Stojana Vujić i Dobrivoja Pavković odredi pritvor. Naime, okrivljeniku Stojanu Vujić i Dobrivoju Pavković se optužnicom stavljalo na teret jedno od najtežih kaznenih djela - ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl.122. OKZRH za koje je propisana kazna zatvora do 20 godina pa je time ispunjen jedan od uvjeta iz čl.102. st.1. toč.4. ZKP-a. Nadalje, okrivljenici su sudjelovali u oružanom napadu na pripadnike MUP-a RH i seoske straže a nakon što su se ove osobe predale sudjelovali su u njihovom zlostavljanju i mučenju koje je bilo veoma intenzivno te je završilo i pucanjem iz vatrenog oružja i nemoćne zarobljenike koji su ležali na tlu pri čemu je veći broj osoba zadobio teške tjelesne povrede dok su Srećko Mandini, Željko Bublic i Eugen Lapčić zadobili mnogobrojne ustrijelne i prostrijelne rane od kojih su preminuli. Do

još težih posljedica nije došlo zbog uspješne intervencije pripadnika MUP-a RH. Prema tome, s obzirom na način počinjenja kaznenog djela i posebno teških okolnosti djela nalazimo da su ispunjeni razlozi za određivanje pritvora po osnovu čl.102. st.1. toč.4. ZKP-a.

Prilog: spis KIO-112/03. i KIO-113/03.

ZAMJENIK ŽUPANIJSKE DRŽAVNE ODVJETNICE

Ivan Rahlički

